

صنعت نشر چگونه راه‌های مبتکرانه‌ای برای وسیع‌تر کردن دایره مخاطبانش یافته است؟

بازار کتاب

۳ برابر سینما

صفحه ۸

دوشنبه ۲۲ دی ۱۴۰۳ ۱۲:۴۶ | ۱۳ آذرماه ۱۳۹۴ | ۲۰۲۵ سال هفدهم | شماره ۸ | صفحه ۵۰۰۰ | توپان

تیتترهای امروز

گفت‌وگوی «وطن امروز» با زهرا رحیمی جوان ترین مدل آور تاریخ پارلمیک که با جوایزش یک دستگاه تریلی برای پدرش خرید

به نام پدرم

صفحه ۶

برگزاری رزمایش پدافند هوایی اقتدار ۱۴۰۲ ارتش رونمایی از سلاح نامرئی تا سامانه‌های ناشناخته

آسمان

مال من است

صفحه ۲

«وطن امروز» از نقش بانک‌ها در نوسانات نرخ ارز گزارش می‌دهد

ارز بازی بانک‌ها

صفحه ۳

لزوم همکاری و اتفاق نظر در ۳ ضلع شرکای اجتماعی شورای عالی کار

مأموریت دستمزد

صفحه ۳

ایران میزبانی فرانسه از نشست گروهک تروریست منافقین را بشدت محکوم کرد

دوره‌می لب‌گور

صفحه ۲

احیای مکران به چه قیمت؟

نگاه

آرزو نوروزچم

جابه‌جایی پایتخت، آن هم در ساختار سیاسی ایران، اتفاق تازه و عجیب و غریبی نیست، پیش از این هم در میان شاهان سلسله‌های گذشته این اتفاق مسبوق به سابقه بوده و هر دودمانی که تازه بر ابریکه قدرت ایران تکیه می‌زد، این امکان وجود داشت که پایتخت سیاسی اقتصادی خود را تغییر دهد. یکبار هگمتانه و پارس به عنوان پایتخت ایران معرفی شد، یکبار هم بغداد و خراسان و قزوین و اصفهان، دست آخر هم قرعه این تغییرات به نام ری افتاد و ۲۰۰ سال می شود «طهران» به عنوان پایتخته‌های سیاسی و اقتصادی و حتی فرهنگی و علمی ایران به دنیا معرفی شده است. اما بحث داغ این تغییرات فروکش نکرده و از نزدیک به یکصد سال گذشته میان دولتمردان سیاسی ایران حرف و حدیث این تغییر و جابه‌جایی حسن به‌دست می‌شود،افزایش جمعیت، کمبود زیرساخت‌های شهری مناسب و کمبود منابع آبی در تهران، از جمله دلایلی است که از سال ۱۳۴۰، بحث انتقال پایتخت را به یک ایده جدی و قابل بررسی تبدیل کرد. بعد از پیروزی انقلاب مردم ایران در سال ۵۷ و استقرار جمهوری اسلامی مجدد این موضوع عنوان شد که تاکنون هم به نتیجه قطعی و البته رسمی نرسیده و به دلیل محدودیت‌های مالی، بی‌ثباتی سیاسی و چالش‌های لیجستیکی متوقف شده است. در دوران ریاست‌جمهوری محموداحمدی‌نژاد،عمدتا به دلیل نگرانی‌ها از آسیب‌پذیری تهران در برابر زلزله، این بحث برای مدتی شدت گرفت. در دوره ریاست‌جمهوری حسن روحانی، او با صحبت از رشد غیرقابل تحمل جمعیت شهر و مشکلات زیست‌محیطی رو به افزایش آن، دوباره به این بحث دامن زد. با روی کار آمدن دولت چهاردهم، مسعود پزشکیان در یکی از سخنرانی‌های خود،به کمبود انرژی‌های پاک مانند آب و هوای عاری از آلودگی اشاره کرد و گفت برای جبران کمبود آب در تهران می‌توان پایتخت را به یکی از شهرهای شمالی یا سواحل مکران انتقال داد.

■ تهران ظرفیت ندارد؟

این داغ شدن بحث جابه‌جایی و انتقال پایتخت در شرایطی به جدی‌تر شدن نزدیک شد که آلودگی‌های چند هفته اخیر تهران با شاخصی غیر قابل باور و بالاتر از میزان آلودگی‌های جهانی ضرب‌این ایده و اجرایی شدن آن را بالاتر برد. رئیس‌جمهور با اشاره به بررسی موضوع انتقال پایتخت از سوی دولت گفت: در نقشه جامع بلندمدت آب، باید به طور دقیق و مستند مشخص شود آیا شیرین‌سازی و انتقال آب راهکار مناسب‌تری است یا انتقال جمعیت به نزدیک آب یا راهکارهای دیگر؟

ادامه در صفحه ۸

روزنامه صبح ایران

VATANEMROOZ.IR

وطن امروز

۱۹۰۰سال و ۱۳۳روز گذشت |

گزارش «وطن امروز» درباره منازعات گروه‌های تروریستی حاکم بر سوریه بر سر تحویل سلاح

اختلاف مسلحانه

گروه‌های جنوب سوریه شرایط جولانی برای تحویل سلاح را نپذیرفته‌اند

صفحه ۷

درباره توهمین والی باکو به علامه عاملی

عرض والی و عرصه سیّد مرزبان

اسلام را آشکار کرده است. ترس علی‌اف در روحانیت شیعه ایران، نه‌تنها به دلیل تأثیر معنوی آنها، بلکه به علت تضاد عمیق سیاست‌های او با آموزه‌های اسلام است. او که در کشور خود شیعیان را به‌شدت سرکوب می‌کند و تلاش دارد در حمایت رژیم صهیونیستی، هویتی جعلی و ضداسلامی برای آذربایجان بسازد، نمی‌تواند تحمل کند که علمای شیعه ایران همچنان منادی وحدت و مقاومت در برابر ظلم باشند. آیت‌الله عاملی در طول سال‌های امامت جامعه اردبیل، بارها نشان داده سیاستمدار زیرک و آگاهی‌است که می‌داند چگونه از ظرفیت‌های فرهنگی، مذهبی و اجتماعی مردم برای مقابله با تهدیدات خارجی استفاده کند. او با تأکید بر اهمیت زبان و فرهنگ محلی، از یک سو به هویت مردم احترام گذاشته و از سوی دیگر، با تفرقه شده است. همین توانایی در ایجاد تعادل میان ارزش‌های محلی و ملی، او را به یکی از برجسته‌ترین شخصیت‌های ایران تبدیل کرده است.

در سوی دیگر، علی‌اف که نمی‌تواند نفوذ خود را از طریق ابزارهای منطقی و دموکراتیک گسترش دهد، به سیاست‌های بی‌برده و گستاخانه روی آورده است. او با حمله به آیت‌الله عاملی، تلاش می‌کند میان مردم ایران و علمای شیعه شکاف ایجاد کند اما این تلاش‌ها، به جز رسوا کردن چهره واقعی او، نتیجه‌ای نخواهد داشت. علی‌اف که دست در دست اسرائیل گذاشته، از نفوذ معنوی روحانیت شیعه به‌شدت هراس دارد. او می‌داند اگر مردم آذربایجان الهام بگیرند از مقاومت و ایستادگی شیعیان ایران، تمام پایه‌های قدرت او فرو خواهد ریخت. به همین دلیل، با حملات رسانه‌ای و سیاسی، تلاش می‌کند روحانیت شیعه ایران را هدف قرار دهد. این حملات اما نه‌تنها تأثیری بر جایگاه علمای تشیعه ندارد، بلکه باعث افزایش محبوبیت آنان می‌شود. آیت‌الله عاملی همچنان در صف مقدم دفاع از هویت دینی و ملی ایران ایستاده است. او با روشنگری‌های خود مردم را نسبت به نقشه‌های همچنان مهم‌ترین سد در برابر توطئه‌های خارجی هستند. سخنان مستخفی‌الهام علی‌اف چیزی جز اعتراف به شکست سیاست‌های او و هم‌پیمانانش نیست. روحانیت شیعه همچنان چراغ‌دار وحدت و مقاومت در برابر ظلم باقی خواهد ماند. مواضع آیت‌الله سیدحسین عاملی درباره مساله زنگزور، بخش مهمی از نقش او در مقابله با توطئه‌های منطقه‌ای و جهانی را روشن می‌سازد. زنگزور، منطقه‌ای که جمهوری آذربایجان با حمایت آشکار رژیم صهیونیستی تلاش

ندارد، بلکه ابزاری در دست قدرت‌های استعماری برای ایجاد تفرقه‌ویی‌ثباتی است. آیت‌الله عاملی با تبیین این قفقاز است. طرح‌های مرتبط با زنگزور که هدف اصلی آنها قطع ارتباط ایران با ارمنستان و تضعیف موقعیت استراتژیک کشور در قفقاز جنوبی است، بخشی از نقشه گسترده‌تر اسرائیل و هم‌پیمانانش برای محدود کردن نفوذ ایران در منطقه محسوب می‌شود. آیت‌الله عاملی به عنوان یک رهبر دینی و سیاسی آگاه، بارها نسبت به پیامدهای خطرناک این طرح هشدار داده است. او تهدید مستقیم منافع ایران، بلکه به عنوان ابزاری برای گسترش حضور رژیم صهیونیستی در قفقاز طراحی شده است. در سخنرانی‌های مختلف، آیت‌الله عاملی از این طرح به‌عنوان «طرح صهیونیستی-امریالیستی» یاد کرده و تأکید داشته که هدف آن، ایجاد بی‌ثباتی در منطقه و تضعیف محور مقاومت است.

وی در خطبه‌های نماز جمعه خود، با اشاره به اهمیت ژئوپلیتیکی زنگزور، تصریح کرده است ایران اجازه نخواهد داد ارتباط تاریخی و استراتژیکش با ارمنستان و منطقه قفقاز جنوبی قطع شود. این موضع‌گیری قاطعانه، پیامی روشن به الهام علی‌اف و حامیان خارجی او ارسال کرده که ایران هیچ‌گاه در برابر فشارهای سیاسی و نظامی کوتاه نخواهد آمد. آیت‌الله عاملی همچنین به مردم یادآور شده که طرح زنگزور، در واقع تلاش برای تحقق رؤیای تجزیه‌طلبانه‌ای است که از سوی رژیم صهیونیستی هدایت می‌شود و هدف نهایی آن، تضعیف وحدت منطقه‌ای و اسلامی است. الهام علی‌اف که به وضوح در مسیر اجرای این طرح گام برمی‌دارد، با ایستگی آشکار خود به اسرائیل تلاش دارد جمهوری آذربایجان را به یک پایگاه پیشرفته برای رژیم صهیونیستی در نزدیکی مرزهای ایران تبدیل کند. این سیاست، نه‌تنها نشان‌دهنده خیانت آشکار او به آرمان‌های جهان اسلام است. آیت‌الله عاملی در واکنش به این سیاست، بارها از مردم جمهوری آذربایجان خواسته است نسبت به نفوذ اسرائیل در کشورشان هوشیار باشند. او تأکید کرده که رژیم صهیونیستی دشمن مشترک همه مسلمانان است و هر گونه همکاری با این رژیم، خیانت به ملت‌های اسلامی و مظلومان فلسطین و لبنان است. طرح زنگزور همچنین به عنوان ابزاری برای تقویت پان‌ترکیسم در منطقه مورد استفاده قرار می‌گیرد. آیت‌الله عاملی اما با درایت و شجاعت، این مساله را نیز به‌خوبی تحلیل کرده است. او بارها تأکید کرده که پان‌ترکیسم نه‌تنها هیچ ارتباطی با منافع مردم منطقه

پس از دستگیری و آزادی یک خانم تبعه ایتالیا در ایران، محمد عابدینی دیشب وارد ایران شد

مقابله به مثل

جواب داد

صفحه ۲

ولادت باسعادت دلیل خلقت امیرالمومنین حضرت علی علیه‌السلام و روز پدر را شادباش می‌گوییم

وفاق با خودشان!

یادداشت روز

تتا مجد

معاونت راهبردی ریاست‌جمهوری پنجشنبه گذشته همایش عریض و طولی با عنوان «گفت‌وگوی ملی درباره وفاق ملی» در کتابخانه ملی برگزار کرد؛ همایشی با ۱۱ پنل (نشست) و بیش از ۶۰ کارشناس و سخنران.

نشست‌هایی که در آنها کلیدواژه «وفاق ملی» به بسببیاری از مؤلفه‌های ضروری حکمرانی سنجاق شده بود؛ از «مفهوم‌سنجی وفاق ملی»، تا نسبت آن با «عدالت»، «سیاست‌گذاری»، «توسعه»، «افق‌های بین‌المللی» و «تجربه‌های داخلی» و حتی «جریان‌های سیاسی» و «اجتماعی». تا به زعم خود این انگاره را رقم بزند که منادیان «وفاق» برای همه سرفصل‌های مذکور مانیفست قابل دفاعی دارند. اما واقعیت آن بود که این داستان پرهیاهو یک نقطه ضعف بزرگ داشت که بدجور توی ذوق می‌زد و اساساً ماهیت موضوع را با تردید جدی مواجه کرد، و آن، ترکیب تقریباً یکدست و «خالص» سخنرانان همایش بود که به نوعی به نقض غرض عنوان همایش بدل شد!

نگاهی به لیست کارشناسان دعوت شده به همایش نشان می‌دهد در میان بیش از ۶۰ فرد مدعو برای ارائه دیدگاه درباره وفاق و آنچه آقایان به آن الحاق کرده‌اند، تعداد معدودی کرسی در واقع کمتر از انگشتان یک دست به افراد غیرهمسو اختصاص داشت و از چهره‌های شاخص جریان سیاسی مقابل «وفاق‌بازان» خبری نبود، در شرایطی که از عباس عبدی تا صادق زیباکلام در جمع مذکور حضور داشتند!

این به روشنی گواه آن است که جماعت مدعی وفاق که فریادشان در نقد به قول خودشان «خالص‌سازی» بلند است، وقتی کار به دست خودشان بیفتد، چند مرده حلاجند و تا چه حد می‌توانند دیدگاه‌های مخالف را تحمل کنند، آن هم در مقطعی که بر طبل «وفاق» می‌کوبند اما بی‌آنکه کسی بخواند در نقد معنایی که این روزها از «وفاق» اراده می‌شود، قلم‌فرسایی کند و میزان التزام مدعیان این مفهوم را به اقتضات آن بسنجد، این چینش و ترکیب عجیب که به ضرب‌المثل «خود گویی و خود خندی» می‌مانست، شاهد عادلی بر عیار این ادعا بود.

آش آنقدر شور بود که صدای برخی سخنرانان هم درآمد و از خالی بودن جای برخی افراد و دیدگاه‌ها در همایش انتقاد کردند؛ محمد قوچانی از مهیا بودن فضای سالن برای وجود چند صندلی دیگر گفت و پرویز امینی نبود نماینده‌ای از طرف مقابل رقابت‌های انتخاباتی در همایش را یادآور شد و آن را دلایلی بر عدم امکان تحقق این مفهوم گرفت. شاید این حضرات تصور می‌کردند ذکر ممتد واژه «ملی» در عنوان همایش و برگزاری آن در کتابخانه «ملی» به این همایش حقیقتاً وجهی ملی می‌بخشد و تکرار مفهوم «وفاق» ایشان را به عنوان مصادق آن می‌نمایاند، حال آنکه چنین نیست و ملت در ارزیابی میزان نسبت یک مفهوم با افراد به عملکرد و کارنامه ایشان نظر دارد، نه آنچه شعار می‌دهند و فریاد می‌زنند.

این ملت نیک به خاطر دارد در دولت‌های سلف که قربات فکری با وقایق داشتند، شعار «آزادی» و «تحمل مخالف» و بعدتر «اعتدال» چه سرنوشتی پیدا کرد و در نیمه دوم دهه ۷۰ مقارن روی کار آمدن محمد خاتمی، کمترین نقدی به او و دولتش با چه همه‌های از سوی اصلاح‌طلبان مواجه می‌شد و چگونه هر صدای مخالفی به نام «آزادی» و «تحمل مخالف» خفه شد و انگ دیکتاتوری خورد یا ۱۲ دهه پس از آن همزمان با ریاست‌جمهوری حسن روحانی و طرح شعار «اعتدال»، چگونه به هر نگاه متفاوتی با برجسب «تندروها» حمله شد!

امری که مورد ادعان محمد قوچانی، عضو شورای مرکزی حزب کارگزاران و عضو حقیقی شورای اطلاع‌رسانی دولت نیز واقع شد و او با اشاره به رفتارهای حذقی اصلاح‌طلبان در گذشته گفت: «وقاقتی که امروز ما به آن رسیدیم نیست که توفیق اجباری است، یعنی اینگونه نیست که فکر کنیم اگر ما قدرت داشتیم یکدیگر را تحمل می‌کردیم. از خودمان شروع می‌کنم؛ ما اصلاح‌طلب‌ها اگر دست‌مان می‌رسید و در جایی ممکن بود رقیب را حذف کنیم» از تعبیری است که در تعبیر پنجشنبه بخوبی نشان داد عوض کردن «اسم»‌ها، به تغییر «رسم»‌ها نمی‌انجامد و اصلاح‌طلبان با کارنامه‌ای که از خود به جا گذاشته‌اند نمی‌توانند به صرف ایجاد جنجال رسانه‌ای حول یک مفهوم آن را از آن خود کرده و خود را با آن معرفی کنند.

ادامه در صفحه ۸

در شبکه‌های اجتماعی

@vatanemrooz

